

ХИТРАТА СНАХА

(Народна приказка)

I

Единъ богатъ селянинъ ималъ много овци. Той далъ на сина си да закара триста овни, да ги зимува тамъ, гдето не пада снѣгъ. Но триста му ги далъ и искалъ напролѣтъ синѣтъ пакъ триста да ги докара.

Синѣтъ закаралъ овнитѣ. Но нецешъ ли, тая зима падналъ и тамъ такъвъ дебелъ снѣгъ, че не се виждала ни тревичка по полето и гората. Овнитѣ започнали да

блѣягъ гладни, а синѣтъ нѣмалъ ни парица за сѣно. Той се объркалъ, седналъ и заплакалъ.

Видѣла го една мома, че плаче и го запитала:

— Защо плачешъ, момко?

— Какъ да не плача, — отговорилъ момѣкътъ. — Баща ми даде тия триста овни да зи-

мувамъ тукъ. Иска напролѣтъ пакъ триста да му ги закарамъ, а пари за сѣно не ми даде... Сега овнитѣ ще измратъ всичкитѣ.

Момата се позасмѣла, па му каза:

— Продай вълната отъ овнитѣ, купи сѣно и ги храни. Напролѣтъ ще острижешъ вълната, ще платишъ сѣното и ще закарашъ на баща си пакъ триста овни.

Момѣкътъ се плесналъ съ ржка по челото, зарадвалъ се много и направилъ, както го посѣветвала умната мома.

Дошла пролѣтъ. Синѣтъ закаралъ всички овни на татка си.

Баща му се много зарадвалъ, но го запиталъ:

— Кой те научи, та спаси овнитѣ. Азъ зная, че тамъ, гдето ги закара, бѣше голѣма зима.

Синѣтъ разправилъ всичко подробно. Баща му раз-